

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

I

Εἰ τοὺς βοστρύχους λελυμένους, μὲ κοντὴν ἐσθῆτα τριανταφυλλένιαν—τρελλοκόριτσο—ἔτρεχεν ἀδι-ἀκοπα μέσα εἰς τὰς ἀνθισμένας παρόδους τῆς ἐξοχῆς καί, ὑπὸ τοὺς πλατάνους τοὺς γηραιούς, ἡ παρθενικὴ τῆς Ἥθῃ ἐσκόρπιζεν ἄφθονον τὴν γοητείαν εἰς γέλωτας καὶ ἄσματα.

Ἦτο δειλινὸν ἔαρος ὅταν τὴν εἶδε διὰ πρῶ-την φορὰν ὁ Κίμων, ὁ νεαρὸς ποιητής, μὲ τὴν οὐλὴν κόμην, τὴν πάλλευκον ἐπιδερμίδα, τὰ με-γάλα γαλανὰ μάτια. Καὶ τὴν ἠγάπησεν.

Πόσους στίχους δὲν τῇ ἀφιέρωσεν, ὡς ποιητής, ἐνῶ ὡς γείτων ποσάκις δὲν περιεπλανήθη μαζῇ τῆς εἰς τὸν ἀνθισμένον κήπον!

Τὸ προσωπάκι τῆς φίλης του ἦτο δι' αὐτὸν ἔμπνευσις συνεχῆς, χωρὶς πλαίσιον, χωρὶς ψιμίθιον. Τὰ βλέμματά τῆς καὶ τὰ μειδιάματά τῆς καὶ οἱ ἀκκισμοὶ τῆς καὶ αἱ φράσεις τῆς μετεσχηματίζοντο ἐν τῇ ἀντι-λήψει του εἰς στίχους καὶ σονέττα καὶ δημοιοκαταληξίας. Τὴν ἐλάτρευε, καὶ ὅμως, ὅσῳ καὶ ἂν τὴν ἐξύμνει αἰθερίως, τὸ ἐνστικτον ἀνίστατο αἰφνι-δίως καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς ὕλης τὸν ἔκαμνε νὰ θέλῃ νὰ τὴν σφίγξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του, νὰ τὴν διαμυρισθητήσῃ ἀπέναντι τοῦ κόσμου ὅλου καὶ δι' ἄσπασμόν ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν παιδικῶν χειλέων τῆς μίαν λέξιν ἔρωτος, ἀρραβῶνα τῆς νέας ζωῆς των.

Καὶ ἤσθαικινεν ἐκεῖνος ἐκ τῆς ζάλης τῶν αἰσθημάτων, ἐνῶ ἐκεῖνη ἀπαθῆς, ἔτρεχε πάντοτε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὡς χρυσαλλίς αἰφνης τῶν δεσμῶν

ἀπελευθερωθεῖσα. Περισσότερον ἐνδιέφερε τὸ τρελλὸν πνεῦμά της καὶ τὸ τελευταῖον ἔντομον τοῦ κήπου ἀπὸ τὴν φλογερωτέραν στροφήν τοῦ μελαγχολικοῦ βάρδου της. Πῶς ὄχι; Ἐνα τρελλοκόριτσο, μὲ τοὺς βοστρύχους λελυμένους, μὲ κοκκίαν ἀκόμη τριανταφυλλένιαν ἐσθήτα! . . . Τί καλλίτερο ἤμποροῦσε νὰ κάμη ἀπὸ τοῦ νὰ γελαῖ. . .

II

Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια ὅταν κανεὶς μάλιστα εἶνε ποιητής. . .

Εἶχεν ἡ φίλη του ὑπανδρευθεῖ πρὸ δύο μηνῶν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐξοχὴν ἀκριβῶς, ἐν ἣ διήλθε τὰ παιδικὰ της τρελλὰ ἔτη, τώρα διήνυε τὰ μελίμηνα. Ὁ Κίμων ἀσφαλέςτερον καθεσθεις εἰς τὰ νῶτα τοῦ Πηγάσου, μὲ ἀρκετὴν δόξαν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν γραμμάτων, πάντοτε ἀγαπῶν καὶ σπανίως ἀνταγαπώμενος, εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τυχαίως περιπλανηθῆ εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὴν ὁποίαν χρόνια εἶχε νὰ ἰδῆ.

Ἐκείνη, εἰς μίαν κατάφυτον γωνίαν, κάτωθεν δένδρου πυκνοφύλλου, ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἐνὸς ἐδράνου, ἀνεγίνωσκεν ἐν τομιδίῳ. Οἱ πόδες της ἀπῆλθον πλήρους ἐλευθερίας καὶ ὁ ἀδιάκριτος ὀφθαλμὸς τοῦ Κίμωνος βεβαίως δὲν θ' ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτοῖς τὴν κνήμην τῆς δεκατετραετοῦς ἄλλοτε παιδίσκης, συζύγου σήμερον ἀνθρώπου ἔχοντος πολὺν χρυσὸν καὶ πολλὰ συζυγικά ἔνστικτα — ἂν δὲν τὴν ἐπρόδιδον τὰ παιδικὰ της ἀκόμη μάτια.

Ἐκάθησε πλησίον της ἀδιόρατος. Οἱ πυκνοὶ κλάδοι τῶν συστάδων ἄφινον ἐλευθέραν δίοδον μόνον εἰς τὸ βλέμμα του, κρύπτοντες ὀλοσχερῶς τὸ σῶμα. Μὲ ποίαν κόπωσιν ἀναγινώσκει ἡ παιδικὴ του φίλη! Πῶς θέλει νὰ πνίξη τὴν μονοτονίαν τοῦ νέου βίου της εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου ἐκείνου! Ἄλλ' ἀκριβῶς τὸ βιβλίον ἐκείνο σημειοῖ δλονὲν ἐπὶ τοῦ χιονώδους μετώπου της ἴχνην ψυχικῆς ὀδύνης.

Αἴφνης, ἡ ναχηλὴς νεόνυμφος καθίσταται ἀνήσυχος. Σφίγγει τὸ βιβλίον, οἱ πόδες της πλῆττον μετὰ πείσματος ἐλαφροῦ τὸ χῶμα, καὶ ἐνῶ κατέτρωγε πρὸ ἐνὸς μόλις λεπτοῦ τὴν σελίδα τοῦ βιβλίου, τὸ ρίπτει ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ ἀνατείνουσα ἠδονικώτατα τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ψαύει ἐν ἄνθος αἰγοκλήματος, ὅπερ ἔτυχε νὰ αἰωρῆται ὑπὲρ τὴν κόμην της. Τὸ ἀποσπᾷ βιαίως, τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς σελίδος καὶ, κλείουσα τὸ βιβλίον, τὸ συνθλίβει.

Τώρα πλέον ἐφάνη ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ τομιδίου, ἡ ὁποία καταπλήσει τὸν Κίμωνα. Εἶνε ἡ πρώτη λυρική του συλλογὴ, ἣν ἔγραψε πρὸ πενταετίας καὶ ἦν ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὴν, τὴν χαριτωμένην τότε παρθένον, ἣς τὰ ὄνειρα τὰ μόλις διαμορφούμενα εἰς πόθους διέλυσεν ἀποτόμως ὁ καπνὸς τῶν νυμφικῶν λαμπάδων.

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Κίμωνος ἀναγεννᾶται ὁ πρῶτος ἔρωσ. Ἀπὸ τὴν καρδίαν ἐκείνην ἐφ' ἣς τὰ ἔτη καὶ ὁ πνευματικὸς κάματος συνεσώρευσαν σποδόν, ὅφ' ἦν ἀλλεπάλληλοι ἐτάφησαν θερμοὶ ἔρωτες, ἐκτινάσσεται ὁ παλαιὸς σπινθὴρ καὶ ἡ νεόνυμφος γίνεται δι' αὐτὸν ἡ δεκατετραετίς πάλιν σύντροφος τοῦ ἀνθισμένου κήπου. . .

Τὴν παρακολουθεῖ.

Ἐξαπλόνεται ἤδη μὲ περισσοτέρων νωχέλειαν καὶ ἐλευθεριότητα αὐτό-
χρημα συζυγικῆν. Διαγράφεται ἐπὶ τοῦ ἐδράνου πλαισιούμενος ἀπὸ ἄνθη
ἕαρος ἀδρὸς τοῦ λεπτοφυοῦς σώματός της ὁ πλοῦτος. Ἀνοίγει καὶ πάλιν
τὴν λυρικὴν συλλογὴν, τὴν σελίδα διὰ τὴν ὁποίαν ἀντὶ σελιδοθέτου
ἐχρησιμοποίησε τὸ ἄνθος τοῦ αἰγοκλήματος, καὶ ἀναγινώσκει. Ἐνθυμεῖται
τὸ παρελθὸν μὲ τὴν τρελλὴν ἀμεριμνησίαν της, τὸ ἀντιπαρθέτει εἰς
τὴν ἀφόρητον πεζότητα τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ φέρει μετὰ στοργῆς εἰς
τὰ χεῖλη της τὰς ἀνοικτὰς σελίδας τοῦ βιβλίου.

Ὁ Κίμων, ὄλος τρέμων, ἐπιπίπτει ἀκάθεκτος κατὰ τοῦ θηράματος
τῶν πρώτων ἐτῶν καὶ τῶν ἐσχάτων, τώρα, στιγμῶν. Καὶ ὑπὸ τὸ κε-
λάδημα τῶν πτηνῶν, καὶ ὑπὸ τὴν θολίαν τῶν ἀνθροστεμμένων κλώνων
κύπτει ἐπ' αὐτῆς ἀσθμαίνων καὶ μεταξὺ τῶν χειλέων της καὶ τῶν σε-
λίδων τοῦ βιβλίου ἀφίνει νὰ τῷ ἐκφύγη τὸ ὄνομά της.

Τὴν ἤγγισε. Ἀπὸ τὰ χεῖλη της ἤσθάνθη τὴν βάνυσον φλόγα ἢ
ἀκόμη ἀνέδιδε τὸ συζυγικὸν φίλημα, ὅπερ εἶχεν ἄλλοτε αὐτὸς ὄνειροπο-
λήσῃ ἀπὸ τὸ βιβλίον ἀνεδίδοτο τὸ μυστικὸν ἄρωμα τῆς πρώτης του παρ-
θενικῆς ἀγάπης. Καὶ ταλαντεύμενος μεταξὺ οὐρανοῦ ἐξ οὐ ἐφωτίζοντο αἱ
πτῆσεις τοῦ πνεύματός του, αἱ δεσμευθεῖσαι εἰς τὸ βιβλίον, καὶ τῆς γῆς
ἢ ἀντεπροσώπυεν ἡ μικκυλὴ ἐκείνη σαρκίνη πλαγγὼν, ἤρπασεν ἀπὸ τὰς
χεῖρας της τὸ βιβλίον—τὴν παιδικὴν καρδίαν του—τὸ ἔρριψεν ἐπὶ σωροῦ
ἀνθέων καὶ φύλλων καὶ τὴν ἠσπάσθη μὲ παραφορὰν ἢν, νεανίας ἔτι, εἶχε
αἰσθανθῆ. Ἀφειμένη ἐκείνη εἰς τὴν γλυκεῖαν ὀπτασίαν τῶν ποιημάτων
ἐκείνων δὲν ἐκινήθη. Ὅτε ὅμως ἐπανελήφθη τὸ φίλημα, τότε μὲ ἀγω-
νίαν, μὲ ἀγανάκτησιν, μὲ πόνον, μὲ βαθυτάτην ἰδύνην, μὲ ἔκλαμψιν
πνεύματος, μὲ δακρυσιμένους ὀφθαλμοὺς λαμβάνει τὸ βιβλίον καὶ φέρουσα
αὐτὸ πρὸ τῶν χειλέων του τὸν ἐλκύει καὶ μὲ ὑπέρτατον ψυχικὸν σθένος
τῷ ψιθυρίζει μὲ ἐλαφρὸν ρίγος εἰς τὰ ὠχρά, τὰ πεφροβισμένα χεῖλη :

— Ἐπρόδωκες τὸ ἰδανικόν σου. Φίλησε αὐτὴν τὴν σελίδα καὶ σύνελθε.
Ἐάν σ' ἐλκύει ὁ βόρβορος τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας, σχίσσε τὴν σελίδα αὐ-
τὴν ἢ ὁποία φιλοξενεῖ τὸ ὠραιότερόν σου ποίημα, τὴν «Χαμένη ἀγάπη»!

III

Σχεδὸν τὸν ἀπώθησε χωρὶς νὰ θέλῃ.

Διὰ μέσου τῶν δρομίσκων τοῦ κήπου ἀντήχει ἀκόμη ὡς νεκρώσιμος
ἀντίλαλος τὸ ἐσπευσμένον βῆμα τοῦ Κίμωνος φεύγοντος, ὅτε ἀπὸ τὴν
ἐναντίαν διεύθυνσιν μὲ ἠλλοιωμένην φωνὴν ὁ ὑπηρετῆς ἀναγγέλλει εἰς
τὴν ἐξ ἔρωτος λιπόθυμον ἐκείνην γυναῖκα ὅτι ὁ σύζυγός της πρὸ ὀλίγων
μόλις στιγμῶν ἐνῶ κατῆρχετο τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, προσβλήθεις ἐκ
καρδιακοῦ νοσήματος, ἐξεψύχησε . . .

Δ. Γ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

